SORIN CERIN

ILUZIA EXISTENȚEI

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Iluzia existenţei – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Iluzia existenţei : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-097-7

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-097-7

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
-ILUZIA EXISTENȚEI
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-ILUZIA EXISTENȚEI
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
-ILUZIA EXISTENȚEI
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
-ILUZIA EXISTENȚEI
-Poeme filosofice-

1) Inimile Uitării

Oricât de lung ar fi drumul,
dintre Lacrimile Infinitului,
și frontiera,
care ține Adevărul Absolut,
al acestei Lumi,
ce s-a prăbușit,
înecată în Venele Clipelor,
din Sângele,
propriului Viitor,
pe care ne-am călătorit,
Deșertăciunea,
Pașilor amorțiți de Suferințe,
ai Iluziilor Existenței,
pe care am croșetat-o,
țesându-ne Mantaua Speranțelor,
care ne apăra,
de frigul Clipelor unui Timp,
care și-a pierdut Veșnicia,
în Inimile Uitării.

2) Steaua Viitorului

Eram atât de sărac,
de zâmbetul Privirii tale,

încât am început să-i cerșesc Destinului,
o singură Clipă,
de Privire,
din care să-mi hrănesc,
întreaga energie a Lumii,
cu Zâmbetul tău,
pe care s-a străduit un întreg Univers,
al Adevărului Absolut,
din trupul Luminii Divine,
să ni-l exprime,
dinainte de a ne Naște,
ca să ne Întâlnim,
veșnicia Clipei,
pe care ne-o aștepta,
Steaua Viitorului.

3) Pașii Stelei Destinului

Caravane de Regrete,
trec prin Deșerturile pustii,
ale Privirilor,
care se pierd,
după Orizonturile Singurătății,
într-o tăcere mormântală,
spartă de strigătele surde,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
ce par a ne aștepta,

Pașii Stelei Destinului,
care încă nu și-a părăsit,
bolta Sufletului,
unui Timp,
care mai este încă al nostru.

4) Travaliu existențial

Coșurile Abundenței,
de Iluzii ale Existenței,
sunt duse la Piața Maternităților,
pentru a fi împărțite cu dărnicie,
noilor născuți ai Clipelor,
obosite după travaliul existențial,
la care au fost supuse,
de către Veșnicie,
pentru a naște Destine,
care vor fi dedicate,
în totalitate Morții.

5) Prohod etern

Zodii roase-n coatele Destinelor,
se rotesc,
într-un joc blestemat,

al Timpului,
în jurul Morții,
la Prohodul etern,
al Iluziilor Existenței,
sprijinite pe umărul unei Lumi,
la fel de ireală,
precum ne sunt Sentimentele,
pierdute prin Cimitirele Cuvintelor,
la care nu mai suntem lăsați,
nici măcar să punem,
o floare de Adevăr,
pentru o pioasă aducere aminte.

6) Al cărui Frig însingurat a înghețat

Până și Focul Sacru al Iubirii,
a încremenit înfrigurat,
în vatra Singurătății,
fără a mai zidi scântei de Stele,
pe Cerul vreunui Destin,
săgetat de câte un Suflet pustiu,
al cărui Frig însingurat,
a înghețat,
pe țărmul unei Speranțe,
troienită de fulgii mari și reci,
ai Clipelor goale,
de propriul Sine.

7) Suflete însetate de Adevăr

Prova Destinului,
taie valurile Iluziilor Existenței,
în două Cumpene,
ale Binelui și Răului,
unde fiecare în parte,
își va săpa,
propria fântână de Vise,
din care va da,
Apa Iluziilor Vieții și Morții,
Sufletelor noastre însetate,
de un Adevăr,
despre făuritorul Păcatelor Originare,
pe care nu-l vom afla niciodată.

8) Adevărata Moarte e Absolutul

Ca Timpul,
să poată transpira Clipe,
a fost necesară,
Conștientizarea de Sine,
care a determinat,
Separarea Falsului,
ce a devenit,

Iluziile Existenței noastre,
de trupul mumificat,
al Absolutului,
ce reprezintă Adevărata Moarte,
iar Adevărul Absolut,
este esența ei.

9) Circul Lumii

Vremurile sălbatice,
ale Iluziilor Existenței,
sunt aduse în manejul Timpului,
pentru a fi dresate,
spre deliciul Clipelor,
care vin de fiecare dată,
la spectacolele de acrobație,
ale Destinului,
indiferent de locul,
unde-și va ridica cortul,
Socitatea de Consum,
a Ogoliilor din Privirile,
animalelor de pradă,
ale Circului Lumii.

10) Pierdută în Oceanul Iluziilor Existenței

Scântei de Conștiințe,
luminează Întunericul Neantului,
din Singurătatea,
adâncă și profundă,
al unui Dumnezeu,
care dorea atât de mult,
să aparțină Cuiva,
încât a reușit să aprindă,
întreg Universul,
Suferinței și Însingurării,
transformându-l într-o torță,
a Marii Contemplări Universale,
din care ne-am zămislit,
și noi Iubirea,
unicul Adevăr al acestei Lumi,
pierdută în oceanul Iluziilor Existenței.

11) Incendiul propriei sale Conștiințe

Obosit de atâta rătăcire,
prin nesfârșirea spațiilor dintre Priviri,
Praful Stelar al Iluziilor,
Vieții,

Fericirii,
Suferinței,
și Morții,
s-a prins în hora controversată a Întrupării,
în Conștientizarea,
unei Lumi,
pe care doar Păcatele Originare,
nu o ocoliseră până atunci,
când,
am înțeles rolul profund,
al Iubirii,
unica care poate topi,
orice Foc al Suferințelor,
încremenit,
în Incendiul propriei sale Conștiințe.

12) Conștiința Supremă

Recitalurile de coarde,
ale Marelui Preot Timp,
vibrează,
în mentalul Marii Contemplări Universale,
sub forma Fractalilor logici,
ai Opușilor,
care se pierd în Infinitul,
Conștiinței Supreme,
care decide Destinul a Tot și a Toate,

indiferent că este Iluzie Existențială,
sau Adevăr Absolut,
din acest Univers al Contrastelor,
atât de Necesare,
chimiei Spirituale,
a Iubirii.

13) Când ies la iluminat

Suntem planete care gravitează,
în jurul aceluiași Soare al Iubirii,
dar puțini dintre noi,
știu să primească,
Lumina Divină de la acesta,
rămânând într-o Eclipsă Sentimentală,
Perpetuă,
tocind aleile Cimitirelor de Cuvinte,
cu pașii rătăciți ai Sângelui Genelor Defecte,
croite pe măsura Păcatelor Originare,
care le îmbracă aproape de fiecare dată,
Speranțele,
atunci când ies la iluminat,
Priviri pierdute.

14) Rugăciune sau Blestem

Nu există,
forță mai mare,
decât puterea,
unei Rugăciuni,
sau a unui Blestem,
spuse Conștiinței Supreme,
de Iubirea sinceră și nepătată,
care a mai rămas în noi,
față de Armonia Siderală,
a Fractalilor Energetici,
ai Universului,
care ne controlează în amănunt,
Iluziile Existenței.

15) Dincolo Dintotdeauna

Întotdeauna ar trebui,
să ne privim,
Dincolo de noi înșine,
unde devenim,
un adevărat Tărâm al Veșniciei,
ancorat fără voia lui,
de Întruparea unui Corp,

rece și inert,
atunci când îl părăsim,
pentru a ne reîntoarce,
la Stelele Destinelor,
acolo unde ne era locul,
Dintotdeauna.

16) Esența și Trupul propriei Morți

Aruncat prin lacătele ascunse,
ale Universului,
din propriul Corp,
al Conștiinței,
Viitorul,
stă speriat și înfrigurat,
de Gândurile rebele,
care au ieșit să irosească,
Veșniciile Clipelor,
pentru un strop de Adevăr Absolut,
fără să înțeleagă,
că acesta face parte,
din Esența și Trupul,
propriei noastre Morți,
și-l vom afla cu siguranță,
atunci când ne vom fi transformat,
în Veșnicie.

17) Fericiri și Suferințe inutile

Atunci când vom decoji,
Copacul Înțelepciunii,
de Scoarța Iluziilor Existenței,
vom descoperi cât Non-Sens Existențial,
am fost obligați să respirăm,
fiindcă sub aceasta,
se ascunde,
Cuvântul Iubirii necondiționate,
față de Armonia Energetică,
a Conștientizării,
care se numește,
Sinele Subconștient,
al Veșniciei Morții,
fiind Adevărul Absolut,
față de care ne-am raportat,
întreaga Viață,
complicând-o,
cu Fericiri și Suferințe inutile.

18) Ziditori de Ziduri

Ne-am născut Ziditori,
de Ziduri,

mai mari sau mici,
utile sau inutile,
ca să ne ascundem,
mereu în spatele lor,
din Instinctul de conservare,
al Iluziilor Existenței,
care ne vor,
cât mai murați cu putință,
în sucul propriilor noastre Deșertăciuni,
care ne irosește Zilele,
cu polemicile amare,
dintre Orgolii și Lăcomii,
ce ne înlănțuiesc într-atât de mult Visele,
încât mor sugrumate,
la stâlpul infamiei,
propriilor Speranțe.

19) Înălțimile Cuvintelor

De câte ori,
n-am găsit refugii izolate,
pe Înălțimile Cuvintelor,
aruncate la coșul de gunoi,
ale Trecutului,
prin conservele Îndoite,
și aproape Goale de Conținut,
ale cărora,

îşi făcuseră apariția,
resturile strălucirilor de gală,
ale unor Iubiri,
a căror Urme,
stau ruginite și părăsite,
alături de Inimile Clipelor de atunci,
intrate acum în putrefacție,
peste care se așterne încet dar sigur,
mușchiul umed al Uitării,
ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

20) La Nașterea Morții mele

Nu puteam asista,
să văd cum apui,
înveșmântată în vălul,
Focului Sacru,
Iubire,
și am plecat,
mai departe,
de stelele căzătoare ale Destinului,
să te admir,
din Veșnicia,
pe care o meritai cu prisosință,
încă de la Nașterea Morții mele,
în care sper să te reîntâlnesc.

21) Sub arșiță

Vorbe de ceară,
se topesc sub arșița Deșertăciunilor,
unui Soare de Înțelesuri,
al Nimănui.

Ziduri de Zidiri,
încărunțesc tăcute,
la marginile Iluziilor Existenței,
cerșind câte un pahar,
de Apă al Vieții.

22) Frig pătrunzător

Colții surzi ai Destinului,
mușcă adânc,
din carnea Timpului însângerat,
al Apusurilor,
care se lasă grele și nepăsătoare,
peste Iluziile Existenței,
aducând Noaptea Singurătății,
unui Frig pătrunzător și încremenit,
prin oasele degerate ale Clipelor,
care abia-și mai târăsc Pașii,
prin Cimitirele de Cuvinte.

23) Soarele Visului nostru

Ramurile Zilelor rupte,
din calendarele Sentimentelor,
zac aruncate,
pe străzile pustii ale Sufletelor,
pietruite cu Amintiri grele de granit,
ce nu pot fi sparte ușor,
de tăișurile indiferente,
ale roților unui Timp,
care n-au vrut niciodată,
să se învârtă,
și după Soarele Visului nostru.

24) Șansă și Neșansă

Unica Șansă,
pe care nu o putem rata,
este cea a Morții,
care ne dă toate drepturile,
de a ne împlini Visul,
prin care să aparținem Tărâmului ei,
cu sau fără voia noastră,
față de Viața,
care nici măcar nu ne conștientizează,

care sunt,
unde încep și se termină,
Iluziile Existenței,
pentru a ști dacă avem,
o Neșansă sau nu,
dinaintea ei.

25) Adevăratul Sens al Vieții

M-am născut obosit,
de cât de mult am înotat prin Veșnicie,
pentru a ajunge înaintea,
Marelui Preot Timp,
care să mă miruiască,
cu Eternitățile irosite ale Clipelor sale,
prin care sunt obligat să trec,
fără a lua o masă frugală de Vise,
prin fiecare,
până când voi realiza cât de mult,
mi-aș fi dorit,
să rămân în Universul nesfârșit,
al uneia dintre ele,
în care să respir,
aerul tare și mirific,
al Nemuririi.

Iată Adevăratul Sens al Vieții,
pentru care ne aflăm pe această Lume.

26) Fripturi de Vise

Zidit în carnea Lumii,
ce aștept să fie feliată de Timp,
până la oasele Deșertăciunii ei,
ca mai apoi să-mi gătesc,
una dintre cele mai bune,
Fripturi de Vise,
din Iluziile Existenței,
pe care să o înghit,
până la ultima ei suflare,
fără să mă mai întreb,
cât de bună ar fi fost,
dacă o mai condimentam,
și cu Veșnicia Morții.

27) Întotdeauna am iubit Zorii

Întotdeauna,
am iubit Zorii,
care-și șterg,
Ochii de Cer adormiți,
în batista Sufletului,
care n-a reușit încă,
să-și dezmorțească,

Iluziile Existenței,
pentru a deveni,
întru totul conștient,
de sarcinile trasate,
de către Destinul,
rece și neiertător al Morții.

28) Literă cu Literă de Clipă

Mi-e atât de frig,
în tăcerea mormântală,
a Adevărului Absolut,
din această Lume,
a pierzaniei de propriul Sine,
încât mi-au răcit,
până și Amintirile,
unicele care-mi mai țineau de cald,
când Destinul îmi era troienit,
de Iluziile Existenței,
care scânteiau cu Vise Deșarte,
peste albul imaculat,
al colii de hârtie Sentimentală,
pe care eram obligat să-mi scriu,
cât mai amănunțit,
Literă cu Literă de Clipă,
povestea Vieții mele.

29) Atât de mult Entuziasm

Adesea simțim,
că suntem câte o Stea părăsită,
de Veșnicia propriului ei Destin,
care este sortită,
să cadă pe bolta rece,
brăzdată de Norii Cuvintelor de Plumb,
ale Sufletelor noastre,
Conștiente,
că nu vor putea zbura niciodată,
către Eternitățile Clipelor,
care le luminează Calea,
bătătorită cu atât de mult Entuziasm,
de către Moarte.

30) Irosită în van

Rănit,
de Coarnele Timpului,
Destinul,
și-a scurs sângele,
Veșniciei,
în Țărâna Întrupării noastre,
pe care au modelat-o,

Iluziile Existenței,
în așa fel,
încât să devenim noi înșine,
cei care pășim,
cu fiecare Eternitatea de Clipă,
irosită în van,
către Moarte.

31) Decât privindu-se în Oglindă

Spațiile Siderale,
ale Conștiinței,
plămădite din Focul Sacru,
al Sângelui Genelor Defecte,
ale Gândurilor,
Iluziilor Existenței,
care nu puteau conștientiza,
că există,
decât privindu-se,
în Oglindă,
care sunt,
Viețile și Morțile noastre.

32) Pe sfoara Orizontului

Am ales,
să merg pe sfoara Orizontului,
acestei Lumi,
făcând echilibristică sentimentală,
cu Iluziile Existenței,
așteptând în fiecare Moment,
să mă prăbușesc,
într-o parte sau alta,
a Binelui sau Răului,
Amintirii,
fără de care această Lume,
n-ar fi existat,
Niciodată.

33) Decât numai

Veșniciile Clipelor,
sunt Amintirile Trecute,
ale Timpului,
care ne obligă,
să le retrăim,
în locul său,
fără a putea vreodată,

să rămânem,
într-una dintre ele,
decât numai,
în Momentul Morții.

34) În parte

Iluzia Existenței,
este un coș de Destine rătăcite,
din mănunchiul de nuiele gânditoare,
ale Adevărului Absolut,
împletite de Timp,
în așa fel,
încât să poată făuri,
Funii cât mai trainice,
Deșertăciunii,
de care să ne spânzurăm,
fiecare Clipă irosită,
în parte.

35) Mai însingurată

Natura umană,
este produsul Iluziilor Existenței,

care au reușit să se strecoare,
pe sub preșul Veșniciei,
Adevărului Absolut,
și să evadeze,
în Nesfârșitul Morții,
de propriul Sine,
care-i lipsea atât de mult,
Nemuririi,
încât se simțea mai însingurată,
decât întreaga esență,
a Singurătății.

36) Unica care ne va mai rămâne

Lumea,
este o Depresie profundă,
a Unui Dumnezeu,
care nu putea ieși,
din Amintirea Adevărului Absolut,
fără ca să spargă Oglinda,
în care se afla,
Icoana Contemplării Acestuia,
ca în cioburile ei,
să se taie Nesfârșirea,
sângerând primele Eternități de Clipe,
ale Timpului,
ce ne va împărți mereu,

porția de Speranțe,
până când Unica,
care ne va mai rămâne,
va fi Moartea.

37) Numai de la ele

Trandafirii Răsăriturilor,
își deschid petalele,
Orizonturilor de Vise,
ce-așteaptă,
Ziua Luminii,
Gândurilor tale,
pe care să le împlinească,
dând Sens,
Veșniciei fiecărei Clipe în parte,
care ne va alunga,
orele Iluziilor Vieții și Morții,
primind în schimb,
respirația,
Nemuririi Momentului,
numai de la ele,
care-au devenit un Timp,
numai al nostru,
pentru Totdeauna.

38) Întâmplarea Neîntâmplătoare a Lui

Oricât de mult,
ne-ar săpa,
Iluziile Existenței,
Temelia Nemuririi,
adevărata Moarte eliberatoare,
va sosi negreșit,
la ora exactă a Iubirii,
clădită de Adevărul Absolut,
al Unui Dumnezeu,
Unic și Întâmplător,
numai pentru noi,
care suntem,
Întâmplarea Neîntâmplătoare,
a Lui.

39) Închisoare abjectă

E atâta Libertate,
în Sângele Genelor Defecte,
ale Destinului nostru,
încât poate scufunda,
orice plutește,
pe Orizontul Iluziilor Existenței,

făcând abstracție,
de Spațiile și Timpii,
care sunt lacătele și gratiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
la închisoarea abjectă,
cu nume de Lume.

40) În caz de Incendiu Sentimental

Nașterea,
ne numără Zilele,
pe care le mai avem până la Moarte,
Conștiința,
ne zidește ferestrele Cuvintelor,
pe care putem sări,
în caz de Incendiu Sentimental,
cu vreo Iubire,
ctitorită de un Dumnezeu,
care nu ne seamănă în nici un fel,
oricâte sacrificii am fi făcut,
să-i sculptăm Gândirea,
după chipul și asemănarea,
propriilor noastre Vise.

41) Podul Mocirlei

Am făcut legământ cu Moartea,
de dinaintea nașterii,
în Desfrâul acestei Lumi,
a Păcatelor Originare,
care pretind că ne ajută,
să trecem Podul Mocirlei,
în care suntem întrupați,
cât mai repede cu putință,
gonind pe ambarcațiunile,
Bisericilor de Cuvinte,
la Icoanele Vâslelor cărora,
trebuie să ne închinăm,
până și Iluziile Existenței.

42) Ora Exactă a Destinului

Te-am ascultat,
de fiecare dată,
Iluzie a Existenței,
știind că orice cale aș alege,
tot la destinația finală a Morții,
voi ajunge,
chiar dacă va fi să trec,

Oceane întregi,
de Adevăruri sau Falsuri Absolute,
fără să știu,
cât este prețul,
Orei Exacte a Destinului,
meu,
pe arșița de sfârșit de Lume,
a Fericirii sau Suferinței.

43) Piatra dură a Voinței

Chiar dacă ne-am fi zidit,
Visele Împlinirii,
din piatra dură a Voinței,
acestea ar fi fost spulberate,
de Iluziile Existenței,
în planurile căreia,
pilonii principali,
pe care trebuie să ne susținem,
edificiul propriei Lumi sunt,
Iluziile Vieții, Fericirii,
Suferinței și Morții.

44) Mai poate fi ceva

Dincolo,
de Marea Contemplare Universală,
mai poate fi ceva,
care să nu aparțină,
Oglinzilor care convertesc,
Evenimentul Unic Întâmplător,
care este Dumnezeu,
în Iluziile Neîntâmplătoare,
care sunt Cunoașterile,
Lumilor încețoșate ale Superficialității,
Josniciei și Obedienței,
față de Ierarhie?,
orice altceva,
în afară de Paradisurile,
unor Inferne?

45) Zile de felină

Epave de Iubiri,
zac abătute,
în fusurile orare decalate,
ale Amintirilor,
pentru a fi țesute,

într-un covor al Suferinței,
pe care să calce,
pașii unui Dumnezeu sfidător,
făcut după chipul și asemănarea Morții,
care nu le-a înțeles niciodată,
Urgia Timpului,
ce le încolțea,
Destinele,
sufocându-le,
cu ghearele Zilelor de felină,
ale sale.

46) Cine a spart Oglinda și de ce?

Răsaduri de Orgolii,
sunt însămânțate,
de Iluziile Existenței,
în Noroiul năclăios,
al Întrupărilor acestei Lumi,
în Deșertăciunea,
care se scurge,
prin Sângele Genelor Defecte,
ale Destinelor denaturate,
ale Păcatelor Originare,
care ne-au fost atribuite,
cu mărinimie,
de un Accident,

care a spart Oglinda Cunoașterilor,
în care se reflecta Unicul Întâmplător,
Dumnezeu,
în miliarde de cioburi,
unde în fiecare dintre acestea,
chipul Său este denaturat,
în imagini Apocaliptice,
ale unor Iluzii,
ce pot atinge cote monstruoase.

Cine a spart această Oglindă și de ce?

47) Care doreau să ne ademenească

Cine ne-a lăsat să credem că Dumnezeu,
poate fi după chipul și asemănarea noastră?
Iluziile Existenței,
sau Orgoliul nemăsurat,
al Păcatelor Originare,
care doreau să ne ademenească,
în smârcurile Fericirii lor,
unde carnea fragedă a Profanului,
este o monedă de schimb,
în Ierarhia Nimicniciei,
unei Lumi,
pe care a clădit-o cu siguranță,
cel care a spart,

Oglinda Marii Contemplări Universale,
fie ea și a Iluziilor Vieții și Morții,
Suferințelor și Fericirilor,
noastre.

48) O altă față a Singurătății

Întruparea Destinului,
a fost un mod al Lui Dumnezeu,
de a vedea și o altă față a Singurătății,
din Sângele Genelor Defecte ale căreia,
să poată bea Apa Vieții,
unor Iluzii ale Existenței,
din care Fericirea și Suferința,
își vor fi făcut,
Catedrale de Vise,
la care să se închine,
mândră și neabătută,
Deșertăciunea.

49) Pe măsura fără numere

Catedralele Patimilor,
sunt pline de Sufletele Clipelor,

ostenite de atâta purtat,
veșminte croite de Nimicnicie,
pe măsura fără numere,
a Iluziilor Existenței,
care propovăduiesc,
la liturghiile Absurdului,
Non-Sensul Existențial,
al unei Lumi,
care nu numai că nu știe încotro merge,
dar nici măcar nu are idee,
dacă a fost cu adevărat vreodată,
pe firmamentul Adevărului Absolut,

50) Vicii Secetoase

Lăstari de Amintiri,
topesc Soarele Iluziilor Existenței,
în spicele Lacrimilor de grâu,
ale unor pâini de Gânduri,
care ne satură foamea de noi înșine,
atunci când alergăm,
pe ogoarele arse,
de Viciile Secetoase ale Zilelor,
care navighează în derivă pe un Uscat,
din care vrem să ne încropim Viitorul,
prea greu ca să-l mai putem duce,
în spinarea Destinului,

prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Dorințelor neîmplinite.

51) Ne lustruim Mântuirea

În căutarea Fericirii,
am ocolit relevanța Iluziilor Existenței,
ale căror gratii de ochelari,
țin frâurile Libertății,
în mâinile unui Dumnezeu,
clădit numai de noi,
care nu are nici o legătură,
cu Adevărul Absolut,
al Unicului Întâmplător,
pe care nu-L vom putea percepe niciodată,
deoarece nu seamănă deloc cu noi,
oricât de mult ne-am strădui,
să îndepărtăm,
vălul Absurdului,
prin care ne lustruim,
Mântuirea.

52) Ce a devenit Dumnezeu

Conștientizarea de Sine,
s-a produs pentru prima dată,

în Evenimentul Primordial,
al Unicului Întâmplător,
care a împărțit Universul,
în Nesfârșirea Spațiului,
și Veșnicia Timpului,
ca mai apoi să le parcurgă neobosit,
pe toate deodată,
adunându-le într-un singur punct,
prezent peste tot,
ce a devenit Dumnezeu,
care se Autocontempla,
în propria lui Singurătate,
până când a decis,
să clădească coloritul Lumilor,
și pe noi alături de ele.

53) Vremuri ce nu mai sunt

Zilele au devenit,
Coroanele funerare,
ale Vremurilor,
înmormântate prin Cimitirele Cuvintelor,
unor Amintiri,
Vremuri,
ce nu mai sunt căutate,
de Pașii Orgoliilor și Ierarhiilor,
care până atunci,

nu le dădeau pacea interioară,
de care ar fi avut atât de multă nevoie,
pentru ca Iluziile Existenței,
să-și mai ridice ceața deasă și rece,
de pe bolta Sufletelor rătăcite,
pe această Lume.

54) Sunt Ziduri

Credințele Iluziilor Existenței,
sunt Ziduri,
la care să ne împușcăm,
Aspirațiile,
naufragiate pe Oceanul,
Indiferenței meschine,
a Conceptelor despre Libertate,
care ne altoiesc,
din spinii potrivnici,
ai Ierarhiilor,
Absurdul Societății de Consum,
Vise deșarte.

55) Devenite puncte cardinale

Ne nastem creatori,
de Vise rătăcite,
prin buzunarele rupte de Zile,
ale Timpului,
care ne revendică,
întregul absurd existențial,
pe care-l construim,
din cimentul Iluziilor Existenței,
care ne întărește,
cele patru picioare ale podului,
pe care ne sprijinim Destinul,
Viața, Fericirea, Suferința și Moartea,
devenite punctele cardinale,
ale drumului nostru,
către Nicăieri.

56) Bobi de Clipe

Zodii triste și lipsite de sens,
ghicesc în bobi de Clipe,
Viitorului,
răstignit pe sfoara unui Orizont,
pe care nici un Trecut echilibrist,

nu a reușit să o treacă vreodată,
ca Timpul,
să devină Veșnicie,
iar Iluziile Existenței,
să se topească,
la tălpile Adevărului Absolut.

57) Fractali de Vise

Era atât de Întuneric,
în Urmele Neliniștii,
încât s-a iluminat,
Marea Contemplare Universală,
cu Veșnicia,
pe care a conștientizat-o Existența,
a cărei Oglindă s-a spart,
în cioburile Conștiinței Iluziilor,
pe care Dumnezeu le-a adunat,
în Fractali de Vise,
pe care i-a transformat,
în Speranța Icoanei unei Iubiri,
care s-a născut în noi.

58) Înfometat și lacom

Mușcatele Aspirațiilor,
din ferestrele de Cer ale Libertății,
au fost mușcate,
de Remușcările Vremurilor,
ale căror Vicii,
Orgolii și Ierarhii,
dăruite drept ofrandă,
unui Dumnezeu înfometat și lacom,
clădit,
după chipul și asemănarea noastră,
au ucis mai mlte Speranțe,
decât ar fi făcut-o,
până și Paradisul Infernului,
aflat în Sângele Clipelor Defecte,
pe care rătăcim,
navigând în derivă.

59) Când aud rugile profunde și adânci

Pereții reci ai Amintirii,
abia își mai susțin,
Icoanele roase de Vreme,

ale Dorului,
care plâng de fiecare dată,
când aud,
rugile profunde și adânci,
izvorâte de Neființa Adevărului Absolut,
amestecând culorile Vieții și Morții,
cu Lacrimile lor,
care au fost pictate,
de Dumnezeul Străinului Subconștient,
din noi,
cu Penița Iubirii,
care-ar vrea să zboare,
pentru a ne aduce Pacea,
chiar și cu aripile Iluziilor Existenței,
pe bolțile Sufletelor,
orfane de Împlinire,
ale noastre.

60) Libertatea, Moarte și Iubire

Libertatea este un Adevăr,
atâta timp cât Adevărul,
nu poate deveni,
Libertate.

Moartea este un Adevăr,
atâta timp cât Adevărul,

nu poate deveni,
Moarte.

Doar Iubirea este un Adevăr,
al cărei Adevăr,
poate deveni,
Iubire.

61) Arșița Banalității

Florile de gheață ale Gândurilor,
ce au fost culese de către Destine,
pentru a fi dăruite Iubirilor,
din Cimitirele Cuvintelor,
au început să se topească,
fiind înlocuite,
cu buchete întregi,
de Arșiță a Banalității,
aprinsă de Nimicnicia,
cu care-și duc Iluziile Existenței,
Viciile drogate cu Viață și Moarte,
în Lumea Absurdului.

62) La morile Absurdului

Stelele desprinse de pe tapetul Destinelor,
au început să cadă,
printre mormintele Zilelor,
ale căror Timp,
a fost aprins,
de Focul Sacru al Iubirii,
arzând ca o torță,
înmuind până și Frigul Cuvintelor,
care-au înghețat Sufletele,
gârbovite de Păcatele Originare,
ale Sângelui Genelor Defecte,
care ne macină Iluziile Existenței,
la morile Absurdului.

63) Arta perfecțiunii Unicului Adevăr Absolut

Ninsori de Vise,
deșelenesc Tărâmurile Absurdului,
Non-Sensului Existențial,
care ne-au fost lăsate moștenire,
de către Păcatele Originare,
pe care să arăm întreaga Existență,
recoltele mănoase de Iluzii ale Vieții,

Fericirii, Suferinței și Morții,
până când vom deprinde,
arta perfecțiunii,
Unicului Adevăr Absolut,
care ne-a fost predestinat,
pentru a ne deveni,
Moarte.

64) Împotriva Narcisismului

Cel care a spart,
Oglinda Cunoașterii,
în care se privea,
Unicul Întâmplător,
Dumnezeu,
Știa,
că cioburile ei,
vor naște Iluziile Existenței,
sau Non-Existenței,
până la o infinitate de Opuși,
ale acestora,
în care-și va tăia venele Timpul,
sângerând Veșnicii de Clipe?

Cine putea să Știe,
în afară de Dumnezeu?,

decât Marea Sa Contemplare Universală?,
care s-a răzvrătit împotriva Narcisismului Său?,
de a se privi mereu în Oglinda propriei Singurătăți?

65) De unde să luminăm

Așteptarea,
este sângele Timpului,
scurs,
peste Iluziile Existenței noastre,
din care a înflorit,
cu greu în cele din urmă,
Cuvântul Iubire,
unicul Adevăr rostit pe această Lume,
a Absurdului,
prin care ne putem înălța,
la Stelele Viselor,
de unde să luminăm,
și căile întunecate ale altora,
care încă n-au descoperit,
acest Secret.

66) Marea Preoteasă a Divinității

Ramuri de Idei,
se frâng de Ferestrele Cerului,
închistat în Amăgirile,
Ambiguităților,
din trupurile de Cuvinte,
Alambicate,
țesute cu mare artă,
de Iluziile Existenței,
care vrea să ne arate,
darul artistic al lor,
care ne călăuzește,
negreșit,
către Marea Preoteasă,
a Divinității,
Unicul Adevăr Absolut,
cu numele de,
Moarte,
care ne-a făurit multora,
necesitatea de a avea,
un Dumnezeu,
fie și după chipul și asemănarea noastră.

67) Ce-și vor purta toiagul

Zaruri veștejite de Amintiri,
sunt aruncate,
pe tabla Ochilor de Cer ai Viitorului,
de către mâinile,
Cuvintelor Mumificate,
ale Destinelor,
pentru a afla,
ce număr de Zile va pica,
pe fețele crispate și ridate,
ale Anilor,
grei și apăsători,
ce-și vor purta toiagul,
prin Iluziile Existenței noastre.

68) O Catedrală

Zidarii Cuvintelor,
au început să-și construiască,
o Catedrală,
numai din cărmizile înverzite,
de Mușchii Timpului,
ale Păcatelor Originare,
care și-au bătut în pereții Destinelor,
Icoanele Iluziilor Existenței,

la care să ne rugăm,
implorând pilonii de bază,
ai naturii Simțirii umane,
care sunt,
Viața, Fericiriea, Suferința și Moartea,
de la care sperăm,
să ne dea cât mai multe stele alcoolice,
ale Uitării,
pe firmamentele bolților,
Viselor noastre.

69) Ce sunt folosite ca ofrandă

La început,
a fost postamentul Desfrâului,
pe urmă întreaga gamă de Crime,
aduse Sufletelor noastre,
ce sunt folosite ca ofrandă,
pentru un Dumnezeu,
care nu este nici Unic,
și nici Neîntâmplător,
atâta timp,
cât ne-a încarcerat,
în închisoarea Iluziilor Existenței,
fiindu-i teamă să nu evadăm,
pe tărâmul Adevărului Absolut,
pe care nu-l poate controla.

70) Cuvintele înghețate ale Facerii

Cât de adâncă,
poate fi Tăcerea Strigătului,
care a născut Iubirea?,
printre Cuvintele înghețate ale Facerii,
pe care am patinat,
alături de Gerul,
din Iluziile Existenței noastre,
care murea și el de Frig,
sperând să aprindem odată,
Focul Sacru al Iubirii,
care să încălzească,
Universul însingurat și pierdut,
în Marea Sa Contemplare.

71) Unde începe Veșnicia Libertății de Sine

Sârma ghimpată,
a Privirilor unor Destine,
nu lasă Stelele Conștiinței,
să treacă dincolo de hotarul,
Iluziilor Existenței,
unde începe Veșnicia,
Libertății de Sine,

a Marii Contemplări Universale,
din care,
Spargerea Oglinzii Conștientizării,
și-a construit un Trecut,
care a fost primul pas al Timpului,
în Universul Unicului Întâmplător,
Dumnezeu.

72) Opera de artă a Adevărului Absolut

Un Adevăr liber de orice constrângeri,
este un Fals,
pe care Iluziile Existenței l-au folosit,
când au dorit să ne convingă,
că putem face tot ce ne dorim,
în această Lume,
care ne-a devenit Paradisul Infernului,
în schimb Adevărul Absolut,
ne arată cu degetul Veșniciei sale,
Păcatele Originare,
care ne pun lacăt,
atâtor Vise.

Să fie Păcatele Originare,
opera de artă a Adevărului Absolut,
când acesta sculpta chipul,
Condiției Umane?

73) Prădat de Moartea

Ne-am aprins pentru o stea,
a Destinului,
ca să ne stingem,
căzând pe bolta întunecată,
a Sufletului,
prădat de Moartea,
care s-a hrănit,
cu respirația Gândurilor noastre,
întreaga Viață,
pe care Iluziile Existenței,
ne-a transformat-o într-atât,
încât să devenim noi înșine,
Întrebarea Răspunsului,
Cuvântului Absurd.

74) Cea mai gustoasă pâine

Străin de mine însumi,
naufragiez fără nici o țintă,
pe Oceanul propriei mele Conștiințe,
știind că oriunde voi merge,
tot pe Țărmul acelei Morți,
voi ajunge,

cu toate Visele și Aspirațiile mele,
hrănind Ochii de Cer,
ai Destinului,
înourat de atâtea frământări,
pe care mi le-am făcut,
întreaga mea Viață,
crezând că aluatul Timpului,
nu este îndeajuns de dospit,
încât să poată face,
cea mai gustoasă pâine aburindă,
a Clipelor,
din care să mușc,
simțind gustul Veșniciei.

75) Cele mai diverse feluri cu putință

Lacrimi de rouă,
curg din Ochii de Cer,
ai Icoanelor Iubirii,
pe care ni le-a creat Dumnezeu,
ca să ne putem Mântui,
de Oceanul de Întuneric,
în care ne era pierdută,
Pierzania,
Suferinței și Fericirii,
Vieții și Morții,
din care ne-am întrupat,

Iluziile Existenței,
pe care le gustăm zilnic,
preparându-le în cele mai diverse feluri,
cu putință.

76) În Moarte și nu în Viață

Nu cred în Veșnicia Lumii de Apoi,
ca într-o continuare la nesfârșit a Vieții,
fiindcă fără Moarte,
orice Existență devine inutilă,
întrucât toate Iluziile Existenței,
se reflectă,
în Oglinda Morții,
ca să poată exista.

Tocmai de aceea Veșnicia,
are esența continuității,
în Moarte și nu în Viață,
iar Lumea de Apoi,
aparține Morții,
care este cu totul altceva decât ce credem noi că este
atunci când simțim Iluzia Vieții sau a Morții,
pe care avem impresia falsă că le conștientizăm.

77) În plumbul greu și apăsător

Ne-am născut,
din Genele Defecte ale Apocalipsei,
pe care Sângele disperat al Cerului,
unui Destin,
a curs pentru a inunda cu el,
văile deșertice ale Conștiinței,
ce încerca să-și clădească,
propria ei Lume,
fără Iluziile Existenței,
înecând-o pentru Totdeauna,
în plumbul greu și apăsător,
al Păcatelor Originare.

SORIN CERIN
-ILUZIA EXISTENȚEI
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere

de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea

imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales,

pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul

9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

SORIN CERIN
-ILUZIA EXISTENȚEI
-Poeme filosofice-

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii,

cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării

cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu

e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota

meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile

a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”,

însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu

mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

SORIN CERIN
-ILUZIA EXISTENȚEI
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii

frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care -strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea

implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective,

"lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul

“Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986